

SPOMIENKA NA VŠETKÝCH VERNÝCH ZOSNULÝCH B

Včera sme liturgicky slávili slávnosť Všetkých svätých a dnes máme spomienku na Všetkých verných zosnulých, keď si spomíname na duše v očistci. Keď ideme na cintorín, tak ideme so sviečkami, ktoré zažneme a okrem toho ozdobujeme hroby vencami či kyticami kvetov a v tichej modlitbe si spomíname na tých, ktorí v hrobách odpočívajú. Prichádzame na cintorín so srdcami plnými hrejivých spomienok na našich drahých zosnulých. Oživujú v našich spomienkach posledné chvíle rozlúčenia a pochovávaní toľkých drahých bytostí, ktoré pred nami v hrobách odpočívajú. Dobré vieme, kde ležia telá našich drahých zosnulých. Poznáme tie hroby, lebo na každom z nich je kríž alebo pomník s menom a priezviskom či dátumom narodenia aj s dátumom smrti. Na niektorých sú dokonca aj fotografie zosnulých. Ale priznajme sa, každý z nás cíti v tejto chvíli vo svojom srdci takúto otázku: „Kde sú duše našich zomrelých?“

Na túto otázku nám dáva odpoveď svätá Cirkev, keď nás učí z Božieho zjavenia o tzv. posledných veciach človeka. Vieme, že človek na rozdiel od ostatných bytostí má okrem hmotného tela aj nesmrteľnú dušu stvorenú na obraz Boží. Keď človek zomrie, duša po krátkom čase opúšťa telo a ako nás učí Cirkev, nasleduje osobitný súd. V tom momente duša pokrsteného človeka sa ocitne – hovoríme tomu – tvárou v tvár pred Bohom a sama sa v prítomnosti nekonečne spravodlivého Sudcu rozhodne, či si zaslúži ostať v spoločenstve svätých. Je to v prípade, ak človek žil čnostným životom a zomrel sviatosťami zaopatrený. Pri týchto sviatostiach získal plnomocné odpustky, ktorými sa odpúšťajú aj tresty za hriechy. V takomto prípade hovoríme, že duša je oslávená a ostáva naveky v nebi. Túto pravdu sme slávili včera. Veľkou tragédiou je, keď pokrstený človek po hriechom živote zomiera nezmiernený s Bohom. Aj táto duša pokrsteného človeka, pretože je pokrstený, pri osobitnom súde uvidí Pána Boha tak isto ako aj duša sviatosťami zaopatreného človeka. Hrozná tragédia je v tom, že práve vtedy už neskoro spozná svoj veľký omyl a premárnený pozemský život a sama sa posúdi pred Sudcom, že nebo si nezaslúži. Vtedy stráca naveky krásu neba a tá strata je taká hrozná, že sa nedá opísať žiadnymi slovami. Tejto strate hovoríme večné zatratenie alebo peklo. A teraz poďme k podstate dnešnej spomienky. Čo taká duša pokrsteného človeka, ktorý síce zomrel bez ťažkých hriechov, ale nestihol sa zo všedných vyspovedať alebo si ich v poslednej chvíli oľutovať alebo odčiniť skutok pokánia uložený pri svätej spovedi? Tiež sa pred nekonečnou Božou spravodlivosťou posúdi, že si nebo ešte nezaslúži a na určitý čas stráca krásu neba, čo spôsobuje hrozné duševné muky (podobné ako pekelné), ale s nádejou, že sa skrže tieto muky očistí a po očistení sa navráti do spoločenstva oslávenej Cirkvi. Tento očistný stav duše nazývame očistec.

Tu je na mieste otázka, aký zmysel má potom dnešná spomienka? Nevieme, kde sú duše našich zosnulých. Ak sú v nebi, nepotrebujú naše modlitby. Ak sú zatratené, tak naše modlitby nie sú pre nich účinné. Sú v očistci? Nevieme. Je potom zbytočné modliť sa za nich? Nie! Nielen tento deň máme myslieť v modlitbách za duše v očistci, ale mali by sme denne sa za ne modliť s tým, že ak sú v očistci, tak im my tzv. putujúca cirkev modlitbami, svätými omšami a obetami pomôžeme skrátiť ich utrpenie alebo ho ukončiť, a tak dostať sa im do neba. Je tiež pre nás záruka, že ak im my takto pomôžeme, môžeme si byť istí, že v nebi máme v nich vd'ačných orodovníkov. A ešte jedna poznámka. Ak tie duše, za ktoré sa modlíme, už nepotrebujú naše modlitby z hore uvedených dôvodov, tieto naše modlitby nebudú zbytočné. Svätá Cirkev ich dáva do tzv. svojej duchovnej pokladnice a dá ich tým dušiam v očistci, ktoré to najviac potrebujú.

Nech nás tieto myšlienky povzbudia k zamysleniu, že aj nám raz príde hodina odchodu z tohto sveta. V prípade, ak budú naše duše v očistci, vtedy najviac oceníme pomoc našich blízkych, ktorí sa za nás budú modliť, a tak nám pomáhať dostať sa do neba. Všimnime si, že Cirkev to robí pri každej sv. omši, keď sa kňaz modlí za tieto duše.

Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.